

цѣтъ усвоихъ египетскытъ кораби тѣй, както си бѣхъ на желѣзата прѣдъ Бейрутъ и като съешихъ градъ Акра съ една продължителна обеада и погубихъ всицкытъ припасы, които бѣше струпаль тамъ Мехмедъ-Аали, тѣ го докарахъ до положеніе не толкози пріятно. Най-послѣ посланницытъ на Австрія, Англія, Русія и Франція му прѣставихъ една нота, чрѣзъ която му са обявваше отъ правителствата на тѣзи държавы, че той трѣба или да са подчини на Портата, или да са готви на борба съ всицкытъ тѣхъ наедно.

Два договора, отъ Ноемврія на 1840 и отъ Юлія на 1841, турихъ край на тѣзи вредителна война между Портата и египетскыя паша. Мехмедъ-Аали си останъ князь на Египетъ и получи отъ Султана единъ ферманъ, който предава управленіето на Египетъ на неговото потомство. По тѣзи договоры Портата получи право да не пуца въ Дарданелскыя Протокъ военнытъ корабы ни на една държава.

Слѣдъ туй Портата са залови да смири мятежитѣ въ Сърбія, Босна и Албанія. Милошъ Обреновичъ като употребяваше властьта си надъ Сърбытъ твърдѣ на широко и неограничено, Сърбытъ са подигнахъ и понекахъ отъ Султана да го принуди да пріеме конституціята, която му прѣдлага народа и която туря прѣдѣлы на властьта му. Несъгласный князь са принуди да са отрѣче отъ властьта (1839) и да устжи мѣстото си на по-старыя си сынъ Милана, който слѣдъ малко умрѣ. Сърбытъ избрахъ тогазъ за свой князь вторыя сынъ на Милоша, Михаила, който и побърза да дойде въ Цариградъ и да поднесе своята покорность и своитѣ почести на Султана. Нѣ безъ да гледатъ на туй, Сърбытъ свалихъ и Михаила (1842) и на мѣстото му избрахъ Александра Петровича, внукъ на Кара-Георгія. Портата одобри новото избиранье и Михаилъ Обрѣновичъ побѣгна въ Земунъ. Александръ Карагеоргіевичъ князува въ Сърбія до 1858, когато ново движеніе въ Сърбія го свали отъ прѣстола и повыка изново старыя князь Милоша, който отъ своя стърна скоро остави управленіето на сына си Михаила. Въ Вахія народътъ свали отъ княжескыя прѣстолъ